

Nauczyciel akademicki (Uniwersytet Rzeszowski), historyk literatury, krytyk. Autor tomów poetyckich *Plac Kromera* (2009) i *Mity i kamienie* (2013). Opublikował również monografię: *Tristiumliber. O twórczości literackiej Stefana Napierskiego* (2000), *Inne wyzwania. Poezja Bogdana Czaykowskiego i Andrzeja Buszy w perspektywie dwukulturowości* (2011).

Edyta Pietrasz

Poetka młodego pokolenia z Baryczki w gminie Niebylec. Członkini Związku Literatów Polskich. W dorobku poetyckim ma tomiki *Moje nocne czuwania* (2007), *Na rozdrożach mojej duszy* (2007), *Sekrety mojego serca* (2009), *Na serwecie złotej dłoni* (2014). Jej wiersze drukowane były w zbiorze „Głosu Niebylca”, almanachu poezji religijnej *A duch wieje kędy chce* (2008) i czasopiśmie, ukazały się też płyty z wybranymi utworami pt. *Krajobrazy słowa* oraz *Sekrety mojego serca* w interpretacji Stacha Ożoga.

Słowa

Wiosną rzucone słowa
kielkują najpiękniej,
więc dzielimy się słowem
jak chlebem,
albowiem wiosną
rzucone słowa,
dojrzeją jesienią.

Na serwecie złotej dłoni

Przynies mi...
na serwecie złotej dłoni,
smak i zapach tego chleba,
który z wiernych ziaren pochodzi.
Niech po trudach zakwasu
dokona się w ogniu miłości...

Spod brzemienia snu

Spod brzemienia snu
po drabinie światła,
przemyka życie nowe
dziś bez jutra,
jak psalm wiosenny
zapisany w Bogu,
jak nieokiełzana
prawda – Kamasutra.
Zadumane w sobie
uśmiechem słońca,
wśród wielkości pól
rzeźbi dzieło chleba.
I wszelkim mu dobrem
sztuka miłowania
i zmartwychwstanie
i plejada nieba.
Spod brzemienia snu
po drabinie ziemi
wspina się życie,
jawnie pragnąc jutra.
Czy to psalm istnienia
zapisany w Bogu,
czy nieokiełzana
prawda – Kamasutra.

miłość

dwa serca
dwa kłosy
dwie łzy

Teraz wiem!

Miłość mi wszystko wyjaśniła
(Karol Wojtyła)

Teraz wiem!
Fałszywa myśl wiodła mnie
złudną doliną.
Chciałam żać,
a ziarno wydziobały ptaki.
Teraz wiem!
Komu zaufać,
wzniosłym sercem
szukając słońca,
którego płomienność
łzy zbłąkania osuszy.
I wstyd mi swej naiwności,
i wiary słabej niepokojem
z tchórzliwą fantazją przetrwania.
Teraz wiem!
Kto wskazał mi drogę.
Prawda wystarczy za wszystko.
Już nie obejrzę się za siebie.
„Miłość mi wszystko wyjaśniła”.

Wieczór w Tebach

(według Leszka Mądziaka)

dwa ciała wygięte konwulsjami
w jasno oświetlonych grobach
a gdy promienie gasną
z mroku wyrastają kamienne głownie

Antyгона jasna
czysta jak obłok
lekka jak ostatnie tchnienie

wierna nieposłuszna
z garścią piasku w dłoni
i gwiazdą srebrną
w oczach

Koniec historii

Chciałem napisać że opadło mnie zwątpienie
że zwalnięm ląduję na zapasowym pasie
przestaję wypychać juki wielbłądów
w wędrownych karawanach z Buchary

Ale napisałem tylko że zaczął padać deszcz
i pukam do drzwi
za którymi zapadła cisza

Lekcja ciała Thomasa R.

Najpierw cisza
Skupienie
Potem mięśnie napinają się
Oddech wibruje
I zamienia się w śpiew

Ciało jest alfabetem
Bezimiennego języka

Likierek i wielki dzień

– To wielki dzień – Likierek wyraźnie poruszony
krążył po pokoju jak bąk
– Czy wiesz że 3 stycznia Nietzsche zamilkł na zawsze
Ten bezmyślny woźnica tak smagał swego konia
że Friedrich nie mógł nie zareagować

Likierek kręcił głową z niedowierzaniem
i nie potrafił znaleźć dla siebie miejsca
Z parapetu wyglądał na ulicę
ale zamiast dorożek czy chłopskich wozów
widział tylko samochody
sunące po rozjeżdżonym błocie

Mirosław Grudzień

U. r. w 1951 r. w Starachowicach. Polonista, absolwent UMCS, tłumacz języka angielskiego, poliglota. Publicysta czasopism kulturalnych. Pracował m.in. jako nauczyciel, dziennikarz, redaktor czasopism. Autor wierszy, przekładów poetyckich, esejów literackich i historycznych. Członek Stowarzyszenia Literackiego „Witryna” w Stalowej Woli. Powraca do poezji nowym tomikiem pt. *Bezsennaść przed świtem* (2014) z refleksyjnymi lirykami dojrzałego wieku, z którego są poniższe wiersze.

* * *

mój rodzic tułaczy
rozpięty między charkowem i dachau
zaparłem się ciebie
porzuciłem
chciałem być huckiem finnem
uciec z domu tańczyć na porębie
rozmawiać z rzeką górą i kwiatem
mokry ciemny liściasty król lasu
w malutkim teatrze
chciałem być twarzą ludzkich snów
w niepozornej wolnej gazetce
chciałem być głosem setek serc
teraz marnotrawny powracam
syn wielkiego zamętu
ugotowany w wielkim kotle czasu
na studnie podwórek o zapachu nicości
do suterenu pod ściany gdzie
szara farba schodzi płatami
jak rybie łuski ze świętecznego karpia
pochylają się gałęzie czarnych drzew
przemykają się cienie które wypłaska świt
przynoszą wam różnobarwny kamień

bezsennaść przed świtem

pusty ogród
czarna pokrzywa
upartych znaków zapytania
wyjęty z opakowania
jestem skazany na siebie
rwą się palące nitki mroku
świt jak sprzątaczkę
zmiata pajęczynę nocy

* * *

moja klasa robi wycieczkę do nieba
przy wejściu każą nałożyć
czyste białe gumki
szukam i
nie ma dla mnie pary
błąkam się osobno na gapę
błądząc po omacku

Debiut Dominika Piotrowska

Urodzona 22.07.1992 roku w Staszowie w województwie świętokrzyskim. Ukończyła III LO w Staszowie o profilu humanistycznym. Jej zainteresowanie poezją pojawiło się w gimnazjum, wtedy właśnie powstały pierwsze liryki. Po szkole średniej podjęła decyzję o studiowaniu filologii polskiej w Uniwersytecie Rzeszowskim. Obecnie jest słuchaczką pierwszego roku studiów polonistycznych drugiego stopnia. Inspirację czerpie z podróży do Włoch i fascynacji tym krajem.

* * *

Tak to moja słabość
Moja wrażliwość
Moje dobre serce
Moja miłość
To
Dla Ciebie...

* * *

Rzecz
Wyśniona
Zostawiona
Porzucona
Niepokochana
Tak niechciana
Przecież taka martwa
Twoja rzecz...

* * *

Może kiedyś odlecimy razem
popatrzymy raz ostatni
na to co było
I już nigdy nie będziemy oglądać się za siebie
I już nigdy nie będziemy żyć tym co było
A wiesz dlaczego?
Bo będziemy mieli siebie...

* * *

Podziękowania
Dziękuję za miłość
Za serce
Za troskę
Za tę chwilę
DZIĘKUJĘ...

Aleksandra Piguła

Mielczanka, ur. 12 sierpnia 1968 r. Członkini Mieleckiej Grupy Literackiej „Słowo”. Drukowała wiersze w prasie regionalnej i almanachach *Zanurzeni w słowie* oraz w *Artefaktach* i „Mieleckim Roczniku Literackim” nr 1 (2012) i nr 2 (2013) wydawanym przez Towarzystwo Miłośników Ziemi Mieleckiej im. Władysława Szafera w Mielcu. Opublikowała trzy zbiory wierszy: *Kropla* (2012), *Dłonie* (2013) i *Skrzydła* (2014).

A jednak

wszyscy mówili że nie przeżyję
jestem oddycham
mówię chodzę
zasypiam zmęczona
mówili że się nie uda
odbieram gratulacje i kwiaty
słuchałam głosu serca
ledwie słyszalnym szeptem
docierało do mnie
rób swoje
idź naprzód
nie przejmuj się
bądź sobą
dziś wszyscy mówią
ja słyszę śpiew ptaków

Święta wojna

Zosi Nycek

idź na wojnę z ubezwłasnowolnieniem
jeśli chcesz odzyskać świeżość umysłu
jasność wypowiedzi światło w sobie
zaczynaj marzyć
stań się na tej ziemi
istotą nie z tej ziemi

Kryształ

bratanicy Dominice

jestem rozbitym kryształem
nim znajdziesz mnie
musisz poszukać co zginęło
być może w całość ułożysz mnie
być może nie
blask pozostanie ten sam
rozbity kryształ
jest nadal kryształem
uwierzyysz w to
gdy spotkasz mnie
albo nie poznasz mnie wcale